కథా కౌముది

క్షమయా ధరిత్రీ గాయత్రి(క్రొవ్విడి)చెనిమిళ్ళ

వణికే చేతులతో పిట్టగోడ అంచుని పట్టుకుని కిందకి చూసింది స్నిగ్ధ. తొమ్మిది అంతస్థులకిందవున్ననేల గిర్రున తిరిగినట్టైంది. గట్టిగా తల విదిల్చింది.

'ఓహ్ గాడ్..., ఎలా.. ఎలా చేసుకుంటారీ జనాలందరూ ఆత్మహత్యలు..!!' అనుకోగానే ఒళ్ళు మొత్తం జలదరించిందామెకి. 'ఇంతకీ తన సంగతేంటి..? అసలు ముందుగా తన తల పగులుతుందా..? లేక.. కాళ్ళు చేతులు విరుగుతాయా..! అసలు నొప్పి తెలుస్తుందా..? లేదా ఆలోపే ప్రాణం పోతుందా..? ఏమో..!! దారిలో గాలివాటుకి తన శరీరం వేరే ఫ్లాట్ల కిటికీలకీ, ఏ.సీ. మెషిన్లకీ తాకి చిట్లుతుందా..? మెదడు బయటికి వచ్చి భయానకంగా మారిపోతుందా..?', కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుంది.

'తన వాళ్ళు.. చూసి ఎలా రియాక్టవుతారు?' గుండెల్లో ఏదో కలుక్కుమన్న ఫీలింగ్. అమ్మా, నాన్న గుర్తొచ్చారు, వాళ్ళ గుండెలు పగిలిపోతాయి అనుకుంది బాధగా. ఏమనుకుంటారు? 'ఈ రోజు కోసమా మేము ఇన్నేళ్లూ అంత కష్టపడినదీ, అన్ని అవమానాలు సహించినదీ.. ఇది చూడడానికా, ఇందుకేనా..? అని అయితే ఖచ్చితంగా అనుకుంటారు. అన్నయ్య, వదిన.., అక్క, బావ.. వాళ్ళ పిల్లలూ.., చిన్నప్పట్నుంచీ తనతో పెరిగిన గీతా, రేవతీ...' అంటూ తనవారందర్నీ తలుచుకుంది.. వాళ్ళందరి ముఖాలు ఆమె కళ్ళముందు కదిలాయి.

'లేదు, అసాధ్యం.., ఇక నావల్ల కాదు.. ఈ పోరాటం సాగించడం నాతో అవదు. ఇన్నేళ్ళ పోరాటం తర్వాత జీవితం ఒక దరికి చేరుతున్నవేళ నా ఈ నిర్ణయం..?? ఊహు.. తప్పదు.. చాలు.. ఇక నేను ఈ జీవితానికి ఓ కొత్త ఆహ్వానం పలకలేను.. ఎన్నటికీ...

...ఆ వ్యక్తి ఎంత గొప్పవాడైనా సరే, ఎంత మంచివాడైనా సరే.., పెళ్ళీ , సంసారం, పిల్లలూ.., ఊహు.. కానేకాదు.. నా వల్ల కాదు.. నో.. కాదనిచెప్పి ఇంట్లోవారిని బాధించే కంటే ఇదే మంచిది.. చాలా బెటర్, కొంతకాలం బాధపడ్డా తర్వాత సర్దుకుంటారు. కనీసం అప్పటినుంచైనా వారి జీవితాలు సాఫీగా సాగిపోతాయి..' అలా ఆలోచించగానే ఆమెకి చాలా హాయిగా, తేలికగా అనిపించింది. 'అసలు నాకీ ఆలోచన ముందే వచ్చివుంటే ఎంత బాగుండేది. అందరికీ ఎన్ని కష్టాలు తప్పేవి.., ఛ.. ఎంత పెద్ద డంబ్ హెడ్ ని నేనూ.. ఛ..ఛ..', తనని తాను తిట్టుకుంటూ మళ్ళీ కిందకి చూసింది. ఈసారి కళ్ళు తిరగలేదు. భయం కూడా వేయలేదు. ఓ మంచి నిర్ణయం తీసుకున్నానే తాత్కాలిక తృప్తితో మనసు తెరిపిన పడి సంతోషం వేసిందామెకి.

నెమ్మదిగా కదిలి కాలు లేపి, పాదం పిట్టగోడ మీద ఆనించగానే మళ్ళీ ఆమెలో ఏదో సన్నటి వణుకు. అంతలోనే ఏదో తెలియని తెగింపు ఆమెలో ప్రవేశించగా, తలవిదిల్చి, గోడ అంచుని పట్టుకుని తన చివరి మజిలీకోసం ముందుకి కదలబోతుంటే.., "తొమ్మిదో ఫ్లోరు.. సరిపోదు స్నిగ్ధా..!" అంటూ ఖంగుమంది కల్పనగారి గొంతు. తుళ్ళిపడి, గభాల్న కాలుదించి కంగారుగా వెనక్కితిరిగింది స్నిగ్ధ. చేతులు ఫోల్డ్ చేసుకుని టెర్రాస్ తలుపుకి ఆనుకుని నిలబడివున్నారామె. సిగ్గుతో కుంచించుకుపోయింది స్నిగ్ధ. కల్పన నిలబడ్డ పొజిషన్ చూస్తే చాలాసేపట్నుంచీ అక్కడే నిలబడ్డట్టుంది. ఎంతసేపట్నుంచి తనని గమనిస్తున్నారో అర్థంకాలేదు. తల వంచుకుంది గిల్టీగా.

తాపీగా నడిచి వచ్చి కిందకి చూసారు కల్పన., "ప్చ్... కష్టం స్నిగ్ధా.. చావడానికైతే సరిపోదు..! మొన్ననే అనుకుంటా ఒకామె 24 అంతస్థుల పైనుండి దూకింది కదూ.. ఫేస్ బుక్, వాట్సాప్.. మొత్తం అవే ఫార్వార్డ్స్, నువ్వు చూడలేదా? 49 ఫ్రాక్చర్స్ తో షీ సర్వైవ్డ్..! ..సో.. తొమ్మిది ఫ్లోర్స్ అంటే ఛాన్సెస్ వున్నాయిగానీ గ్యారెంటీ ఐతే లేదు.. వేరే ఆప్షన్స్ ఏవైనా ఆలోచించి చూడు.." చాలా మామూలుగా చెప్పింది. 'ఈ డ్రెస్ బాలేదు, వేరేది వేసుకోమన్నంత క్యాజువల్ గా. స్నిగ్ధ ముఖం ఎర్రగా కందిపోయింది. తలెత్తి ఆవిడవైపు చూసింది.

కల్పన.., దరిదాపుగా 47-48 ఏళ్ళుంటాయావిడకి. కాకపోతే, చక్కటి ఫిట్నెస్ తో కనీసం ఓ పదేళ్ళు తక్కువగా కనిపిస్తుంది. యాభైమందికి పైగా లేడీస్ వుండే ఆ వర్కింగ్ విమెన్స్ హాస్టల్ కి ఓనర్ కమ్ వార్డెన్ ఆవిడ. ఖచ్చితంగా-కాస్తంత మృదువుగా, సూటిగా-కానీ సున్నితంగా వుండే ఆవిడ తీరే ఆ హాస్టల్లో వుండాలని వచ్చే వారి సంఖ్య ప్రతి సంవత్సరం పెంచుతోంది. అందరికీ ఆవిడంటే ఎంతో గౌరవం, మర్యాద. ఇంట్లో వాళ్ళకే కాదు, అక్కడవుండే తామందరికీ కూడా ఆవిడన్నా, ఆవిడ అందరినీ చూసే విధానమన్నా ఎంతో మన్నన.

అలాంటి ఆవిడ ముందు ఇలా పిరికిగా స్యూసైడ్ అటెంప్ట్ చేస్తూ దొరికిపోవడం చాలా నీచంగా, నిస్సహాయంగా తోచింది స్నిగ్ధకి. ఆ మాటల వెనుక, ఆవిడ ప్రెజెన్స్ వెనుక అంతర్లీనంగా వున్న తీవ్రతవల్లో, లేక తన నిస్సహాయతకో తెలీదుగానీ కాసేపటి క్రితం వరకూ తనలో వున్నాయనుకున్న తెగింపూ, ఓపికా ఎవరో ఊదేసినట్టే మాయమవగా నిలబడ్డచోటే కూలబడింది స్నిగ్ధ.

అప్రయత్నంగా తన కళ్ళని తడుముకుంది, 'ఇదేమిటి కొత్తగా..? నా కళ్ళల్లో..., నా కళ్ళలో నిండుగా నీళ్ళా..? ఏనాడో తడి ఆరిపోయిన వాటిల్లో ఇంకా నీరుందా.. !!' ఒక్కో కన్నీటిచుక్కా తన గుండెని తడుపుతుంటే నిశ్చలంగా అక్కడే కూర్చుండిపోయింది.

------------------------------000000--000000------------------------------

కొద్ది నిమిషాలపాటు స్నిగ్ధనే పరిశీలనగా చూస్తుండిపోయింది కల్పన. స్నిగ్ధ ఆమెకు కొత్తకాదు. దాదాపు నాలుగేళ్ళ క్రితం తండ్రితోపాటూ సిటీకివచ్చి, కొత్తగా జాబ్ జాయిన్ అయ్యేముందు, హాస్టల్ లో చేరేందుకు వచ్చినప్పటి ఆమె రూపం ఇంకా తన మనసులోంచి చెరిగిపోలేదు.

స్నిగ్ధ ముఖం, ముఖ్యంగా ఆమె కళ్ళు.., ఆకళ్ళలో నిర్లిప్తత, వుదాసీనత తనని విస్మయపరిచాయి. ఆమెలో ఏదో గూడుకట్టుకున్న విషాదం, దాన్ని దాచే స్థైర్యం సమానంగా ప్రతిబింబిస్తుంటాయి. హాస్టల్ లో ఎందరో అమ్మాయిలనీ, రకరకాల సమస్యల్లో వున్న స్త్రీలనీ చూసినా, స్నిగ్ధమాత్రం ఓ విలక్షణమైన అమ్మాయిగా తన దృష్టిలో ఆ క్షణం నుండే నిలిచిపోయింది.

అందరితోనూ వున్నా, ఆమె చుట్టూ ఏదో కనిపించని అభేద్యమైన గోడ కట్టుకున్నట్టే వుండేది. ఎప్పుడైనా సరే.. తన వర్క్, తన రూమ్, తన వ్యాపకమేదో తనది, అంతే. అందర్నీ ఏదో కాస్త ఫార్మల్ గా పలకరించడం, స్నేహపూర్వకంగా రెండు మాటలు మాట్లాడడం, అంతే.., ఎవరైనా అంతవరకే. కొంతమంది అమ్మాయిలు ఆమెతో స్నేహం పెంచుకోవాలని ప్రయత్నించి కుదరకవదిలేసారు.

కానీ చిన్న, చిన్న సమస్యలు ఎదురైనప్పుడు.., అంటే మాలతి కి ఫిట్స్ వచ్చినప్పుడూ, డైటింగ్ ఎక్కువై రేఖ కళ్ళుతిరిగి పడిపోయినప్పుడూ, సిటీలో కర్ఫ్యూ వల్ల వంటవాళ్ళూ, పనివాళ్ళూ రాలేని సమయంలో హాస్టల్ లో భోజనాల అరేంజ్మెంట్స్ దగ్గరనుండి, క్లీనింగ్ వరకూ, ఇలా అన్ని సందర్భాల్లో ఆమె అందించిన చేయూత, తోడ్పాటులతో అందరికీ అర్థమైంది ఆమె అహంభావి కాదు కేవలం రిజర్వ్డ్ పర్సన్ మాత్రమే అని. మిస్ రిజర్వ్డ్ లేడీ ఆఫ్ ది హాస్టల్ గా స్నిగ్ధ అందరికీ ప్రత్యేకమే. వారంతా అలా చూసినా తనకి మాత్రం ఆమె ఓ విరాగిణిలా కనిపించేది.

కానీ ఈరోజు ఎందుకో ఆమెలో ఏదో మార్పు. ఇన్నేళ్ళలో ఎన్నడూ చూడని తేడా.. ఆమెలో ఎప్పుడూ కనిపించే నిర్లిప్తత స్థానే కాస్త అలజడి, ఏదో కంగారు కనిపించేసరికీ తనకి ఆశ్చర్యం వేసి కొద్దిగా శ్రద్ధగా గమనించింది. తీరా చూస్తే ఇదిగో ఇక్కడ, ఇలా.., ఇంత దారుణానికి ప్రయత్నిస్తూ కనిపించింది. **"ఒక హాస్టల్ వార్డెన్ గా తను గుర్తించిన మార్పు తమ పిల్లల్లో తల్లితండ్రులు గుర్తించగలిగితే ఎన్ని స్యూసైడ్స్ ఆగుతాయో కదూ..!"** చిన్నగా నిట్టూర్చింది కల్పన.

"ఎంత చూసినా, ఎన్ని మనసులు తరచినా స్త్రీ జీవితం మొత్తం ఓ సమస్యా తోరణం.. బాధా నిలయం.., కష్టాలు, కన్నీళ్ళూ .., కడగళ్ళూ.. సాధింపులూ, వేధింపులూ, వేదనలూ... ఇవేగా వారి తోడూ, నీడా.

కానీ, ఏంటిది..? తమ జీవితాలని చక్కదిద్దుకునే సామర్ధ్యం, సావకాశం వున్న ఇలాంటి వారు కూడా ఆత్మహత్యే శరణ్యం అనుకుంటే ఈమాత్రం అవకాశం కూడాలేని అభాగ్యుల మాటేమిటి..? వారి గతి ఏమిటి..?" దిగులుగా అనిపించిందావిడకి.

"వారి సంగతి ఆలోచించడం తర్వాత, ముందుగా స్నిగ్ధని తమాయించాలి. ఆమెలో ఇదివరకు చూసిన స్థైర్యం తిరిగి తేవాలి. అదీ తన ముందున్న ప్రస్తుత కర్తవ్యం.., అలా చేయాలంటే ముందామె కష్టమేమిటో తెలియాలి.

కొద్దిరోజుల్లో ఆమెని చూసుకోవడానికి పెళ్ళివారు వస్తున్నారనీ, ఆమెకి తగిన సంబంధం అనీ ఆమె తండ్రి లాస్ట్ వీక్ వచ్చినప్పుడు ఎంతో సంతోషంగా, తడికళ్ళతో చెప్పడం గుర్తొచ్చింది. అయితే ఆమె ఈ దారుణమైన నిర్ణయానికి కేవలం అదే కారణమా, ఏదైనా ప్రేమ వ్యవహారమా, లేక ఇష్టంలేని వివాహమా.., అయినా చక్కగా చదువుకుని , సిటీలో మంచి వుద్యోగం చేస్తున్న ఈ అమ్మాయిలో అంతటి బేలతనమా..! తానెక్కడైనా తప్పుగా అంచనా వేసిందా ఆమెలో కనిపించిన స్థైర్యం విషయంలో...?" తన ఫ్లాస్క్ పక్కకి పెడుతూ స్నిగ్ధ వైపు నడిచింది కల్పన. మెల్లగా వంగి "పద స్నిగ్ధా" అంటూ ఆమె భుజంచుట్టూ చేయివేసిలేవదీసింది.

------------------------------000000--000000--------------------------------

"నిజం చెప్పు స్నిగ్ధా! ఇన్నాళ్ళూ నీ కళ్ళలో కనిపించే విషాదఛాయల గురించి ఎప్పుడూ నేనేమీ ప్రశ్నించలేదు. కానీ ఈ రోజు.., ఇంత వీక్ గా నిన్ను చూసాకా అడగకుండా వుండలేకపోతున్నాను. ఏం జరిగింది? ఎవర్నన్నా ప్రేమించి మోసపోయావా..? లేక ఇంట్లో కలతలా.., లేక.. ఏదైనా సరే.. ప్లీజ్ షేర్ విత్ మీ టుడే.. ఏమిటి నీ సమస్య..?" సూటిగా ప్రశ్నించింది కల్పన.

మౌనంగా నిలబడ్డ స్నిగ్ధ తలతిప్పి చూసింది. "నా గురించి తెలుసుకోవాలనుందా మేడమ్..?, ...అయితే రండి నాతో...", అంటూ వేగంగా కల్పనగారి చేయి పట్టుకుని తన రూమ్ వైపు దారితీసింది.

బీరువా తాళాలు తీసి లాకర్ లోపల దాచివుంచిన ఓ పెద్దకవరు లోంచి చాలా పాతగా వున్న కొన్ని న్యూస్ పేపర్లు తీసి కల్పన చేతుల్లో వుంచింది.

తన వైపు అయోమయంగా చూసి వాటిని తిప్పి చూసి, మడిచిపెట్టివున్నవైపు వున్న న్యూస్ ఐటమ్స్ చదివి రిలేట్ చేసుకోవడానికి చూస్తున్న ఆవిడ ప్రయత్నాలని గమనించి మరో పేపర్ లోంచి చదవాల్సిన మేటర్ ఆవిడవైపు కి తిప్పి అందించింది స్నిగ్ధ. అందులో ఓ మూలగా పెద్ద అక్షరాలతో రాసిన ఒక చిన్న వార్త...

"పద్నాలుగేళ్ళ పాప పై జరిగిన ఘోరమైన అఘాయిత్యం...

...ట్యూషన్ నుండి తిరిగివస్తున్న బాలికని కొందరు గుర్తుతెలియని వ్యక్తులు అపహరించి, చెరచి, తీవ్రంగా హింసించి, అపస్మారకమైన స్థితిలో ఊరిచివర పొలాల్లో విసిరేసారు..."

పాప ఎవరో అర్ధమౌతూనే ఆవిడ కళ్ళలో కన్నీరు చిమ్మి అక్షరాలు మసకబారాయి. నిశ్చేష్టురాలై తలెత్తి స్నిగ్ధ వైపు చూసింది, "ఇ.. ఇదంతా.." అతికష్టం మీద గొంతు పెగుల్చుకుంటూ అంది కల్పన అస్పష్టంగా. స్తబ్దంగా గోడనానుకుని ఆవిడవైపు చూసి తలూపింది స్నిగ్ధ.

"..నిజమే మేడమ్.. ఆ పాప.., నేనే.. అది నా కథే.., ఆ గాయం ఈ శరీరానికి అయ్యి పదమూడేళ్ళు దాటుతున్నా మనసులో మాత్రం ఇప్పుడే తగిలినంత పచ్చిగా, పుండులా ఈ రోజుకీ సలుపుతూనే వుంది. నా ఫ్యామిలీ, కావలసినవారు, ఎందరో డాక్టర్లు, నర్సులు, ఎక్స్ పర్ట్స్, సైకియాట్రిస్టులు, సైకాలజిస్టులు, ఛైల్డ్ కౌన్సిలింగ్ స్పెషలిస్టులు, సోషల్ వర్కర్లు.. ఎందరో నా కోసం తపనపడ్డారు, కష్టపడ్డారు..., అందరి కృషీ, శ్రమా నన్నైతే నిలబెట్టాయి గానీ నాలోంచి ఆ గతం తాలూకు నీలినీడలని మాత్రం చెరపలేకపోయాయి..." చెప్పింది స్నిగ్ధ చాలా కష్టం మీద అన్నాళ్ళుగా తన గాయానికి కప్పివుంచిన తెరని తొలగించే ప్రయత్నం చేస్తూ.

నిస్త్రాణగా పక్కనున్న మంచంమీద కూర్చుండిపోయింది కల్పన. 'అంతటి ఘోరమైన, భయంకరమైన ఎక్సపీరియరియన్స్ తర్వాత ఏ ఆడపిల్లైనా ఎలాంటి రంపపుకోతని అనుభవిస్తుందో ఊహించడం ఒక స్త్రీకి మాత్రమే సాధ్యం.., ఓ స్త్రీగా తాను అందంతా వూహించగలదు. ఒక పసి హృదయపు బాధ లోతుని గ్రహించనూగలదు..,

..ఇలాంటి దుస్సంఘటనల తర్వాత ఎందరో అమ్మాయిలు బ్రేక్ అయిపోతారు, విరిగిపోయి, కృంగిపోతారు.. కానీ.. తనముందున్న ఈ అమ్మాయి... ఎంత గొప్ప సాహసి, ఎంతటి సహనశీలి.., అసలు..అసలెలా..ఎలా తట్టుకుంది..!! ఎలా నిలబడింది..?' క్షణకాలం క్రితం బేలగా కనపడ్డ స్నిగ్ధ వ్యక్తిత్వం అమాంతంగా తానూహించనంత ఎత్తుకి ఎదిగిపోగా మతిపోయినట్లైంది. ఆమె కష్టపులోతు తన మనసుని తాకగా కన్నీటి పర్యంతమయ్యింది కల్పన.

నిదానంగా కదిలివెళ్ళి ఆవిడపక్కన కూర్చుంది స్నిగ్ధ. ఆర్తిగా స్నిగ్ధచేతిని తన చేతుల్లోకి తీసుకున్నది కల్పన "ఎ..ఎలా..అస..అసలెలా తట్టుకున్నావు స్నిగ్ధా..?", వణికే గొంతుతో బాధగా ప్రశ్నించింది. నిర్వేదంగా చూసింది స్నిగ్ధ. కరిగికన్నీరవ్వాల్సిన సమయంలో ఆమె కళ్ళు ఒక్క చుక్కనీరుకూడా లేకుండా నిస్తేజంగా నిలిచాయి. కానీ, ఆ క్షణం ఆ చిరు స్పర్శే వారి మధ్య ఏదో తెలియని ఓదార్పుకి వారధయింది.

ఆవిడ వైపు చూసింది, ఆ క్షణం కల్పన మనసులో రేగిన అలజడి స్నిగ్ధకి క్లియర్ గా తెలుస్తోంది.. 'తను పడ్డ యాతనలనీ, నరకాన్నీ ఓ స్త్రీగా వూహించి, తలుచుకునీ కదిలిపోయిందావిడ.., సహజమే.., కష్టానికి వెంటనే మనసు స్పందించడం మానవసహజం.. కానీ, ఆ కష్టపులోతు అర్ధమవ్వాలంటే మాత్రం ఆ మనిషి ఖచ్చితంగా సెన్సిబుల్ వ్యక్తి అయి వుండాలి..

అలా కాని వారిని, కాస్తంత కూడా దయలేని పాషాణాలవంటివారినీ, అందులో గొప్పగొప్ప స్త్రీ మూర్తులనీ, త్యాగధనుల్నీ ఎందరినో కూడా తన ఈ పయనంలో చూసింది.., వారివల్ల ప్రతిసారీ, మరింతగా గాయపడింది, బాధపడింది. మరెంతో నేర్చుకుంది, మనుషుల గురించీ, వారి మనస్తత్వాల గురించీ.

కానీ ఏ మనిషైనా, కాస్త సెన్సిబుల్ అయితే మాత్రం.., కొంతైనా విచక్షణ కలిగివుంటే మాత్రం.. ఒక పసి హృదయపు బాధలోతునీ, అంతటి గాయపు నొప్పినీ తప్పక గ్రహించగలరు..

తన ముందున్న స్త్రీ అలాంటి రేర్ జెమ్ అని తనకు తెలుసు. అందుకేనేమో బహుశా ఇన్నేళ్ళలో తనకుతానుగా మొదటిసారి ఇలా ఓపెనప్ అయినదీ, తనకు జరిగిన ఘోరాన్ని చెప్పిందీ.. కల్పనగారి ముందే.. ఇది ఖచ్చితంగా ఆవిడ తనని ఆత్మహత్యాయత్నం చేస్తుంటే చూసినందుకో, ఆపినందుకో ఇచ్చే సంజాయిషీ అయితే మాత్రం కాదు..'

కొద్దిసేపటి నిశ్శబ్దం తర్వాత, నిర్లిప్తంగా చెప్పసాగింది స్నిగ్ధ,

"..అందుకే మేడమ్, అందుకే, నాలో ఇంత అలజడి.. నాకుటుంబం నాకోసం చాలా చేసింది., నాకు అనుక్షణం తోడై, నీడై నిలిచింది., నా కారణంగా, కేవలం నావల్ల ఊరంతా గుచ్చి గుచ్చి చూసే చూపులనూ, పరామర్శ పేరుతో చులకన చేసే మాటలనూ, హేళనలనూ తట్టుకుంది. నా గాయాలు చిందించిన ప్రతి రక్తపుచుక్కా వారు వారి కన్నీటితో కడిగారు..

నాకోసం కోర్టుల చుట్టూ తిరిగారు., పోలీసుల కాళ్ళపడ్డారు, నానా కష్టాలూపడి నాపట్ల దుర్మార్గం చేసిన వారికి శిక్ష పడేలా చూసారు. నా శారీరక, మానసిక సమస్యలన్నింటి కోసం ఎన్నో హాస్పిటళ్ళకీ, ఎందరో డాక్టర్ల దగ్గరకీ తిరిగారు. అసలు మంచంలోంచి లేవడానికే చాలాకాలం పట్టిన నాకు ఎంతో సేవ చేసారు.., డబ్బూ, శ్రమా, కష్టమూ, బాధా అన్నీ అనుభవించారు. ఎంతో చేసారు..,

చాలా మంది ఆడపిల్లలకు అలాంటి పరిస్థితుల్లో కొన్నిసార్లు కుటుంబమే శత్రువై దూరమవుతుంది. కానీ, నేను మామూలు మనిషిని కావడానికి వారే మూలమై నిలిచారు., నాలో ధైర్యమై నిలబడ్డారు.,

నావల్ల అన్నయ్యకీ, అక్కయ్యకీ పెళ్ళిళ్ళు కావడం కూడా చాలా కష్టమైంది. వారికీ, అమ్మానాన్నలకీ ఎన్నో అవమానాలు ఎదురయ్యాయి. అవన్నీ నాకోసం భరించి, సహించిన వాళ్ళు.., వాళ్ళు.. ఈ రోజు నానుంచి ఇన్నేళ్ళలో నా తిండి, చదువు, వుద్యోగం, ధైర్యంలాంటివి కాకుండా నన్ను మొదటిసారి ఒకటి కోరారు... అదీ నాకోసమే.., కానీ.. చూశారా... అదే.. అదే నాకు అసాధ్యమైంది... వారడిగినది.. "**నా ..నా పెళ్ళి..**" స్నిగ్ధ గొంతు వణికింది., ఒక్కక్షణం ఊపిరి తీసుకుని, మళ్ళీ మాట్లాడసాగింది, "..ఎలా మేడమ్..! ఎలా ఔననను.., ఎలా కాదనను? వారి జీవితం పూర్తయ్యేలోపు నాకో తోడు అందివ్వాలనీ, నీడ ఏర్పరచాలని అమ్మా, నాన్నల కోరిక. కానీ... వారు కోరేదానికి నా శరీరం గానీ, మనసుగానీ సిద్ధంగా లేవు.

అసలు నాలాంటి వారిని కోరి చేసుకునేదెవరులే అనే వుద్దేశ్యంతో, వారి ప్రయత్నాలు గమనించినా, ఫలితం ఎలాగూ వుండదనే నమ్మకంతో ఇన్నాళ్ళూ నేనూ పెద్దగా పట్టించుకోలేదు.

కానీ, ఇదుగో, ఇప్పుడు ఇన్నేళ్ళుగా వారు చేస్తున్న ప్రయత్నాలకి సమాధానంగా ఓ వ్యక్తి ముందుకు వచ్చాడు. అతడు చాలామందిలా నా ఉద్యోగం, సంపాదన కోసం కాక నాలాంటి దెబ్బతిన్న గతం వున్న అమ్మాయినే చేసుకోవాలనే కోరికతో పట్టుదలగా వెతుకుతూ, నా గతంతెలిసి నన్ను కోరాడట., నన్నే చేసుకుంటానని పట్టుబట్టాడట.

అతను చాలా మంచి ఫ్యామిలీ నుండి వచ్చాడట., కాకపోతే ఓ యాక్సిడెంట్ లో తన కాలుని కోల్పోయి, అదే కేసులో రెండు సంవత్సరాల జైలు జీవితాన్ని గడిపి తిరిగివచ్చిన వ్యక్తి. ఆ తర్వాత ఫ్యామిలీ బిజినెస్ లో చాలా షైన్ అయ్యాడట. ఒక అనాథాశ్రమం నడుపుతూ ఎందరికో సహాయపడుతున్నాడట. అతని కోసం ఎన్నో మంచి సంబంధాలు కూడా రావడం మొదలయ్యాయనీ, చాలామంది చక్కటి అమ్మాయిలనీ, శీలవతులనీ కాదని అతను నా ప్రొఫైల్ ఛూజ్ చేసుకున్నాడనీ మధ్యవర్తులు చెప్పారు. అసలైతే అతని ఇంట్లో వాళ్ళెవరికీ ఓ చెడిపోయిన అమ్మాయిని తమ ఇంటికోడలిగా తెచ్చుకోవడం – అది తమ జైలుకెళ్ళివచ్చిన కొడుకు కోసమైనా సరే, ఏమాత్రం ఇష్టంలేదట. కాకపోతే అతని పట్టుదలకి తలవొగ్గి మావాళ్ళ దగ్గరకి వచ్చారు, సంబంధం అడగడానికి.

మావాళ్ళు మోర్ దాన్ హ్యాపీ.., నా గతం కారణంగా సరైన సంబంధాలు రాని నాకు అంతమాత్రపు సంబంధం రావడంతో వారు చాలా ఆనందంగా వున్నారు. నేను కూడా వెంటనే ఒప్పేసుకోవాలని వారి ఆశ. పాపం వారి ఆత్రం అలాంటిది. అసలు అతను నాతో విడిగా మాట్లాడతాను అని అనకపోతే ఈసరికి పెళ్ళి ఏర్పాట్లు కూడా చేసేసేవారేమో కూడా..!

అతను నన్ను కలవడానికి రేపు వస్తున్నాడు. చాలా కల్లోలంగా వుంది మేడమ్.., కాదని నాకోసం అన్ని కష్టాలూ పడ్డ వాళ్ళని బాధపెట్టనూలేను., అవునని మనసు చంపుకుని పెళ్ళి చేసుకోనూలేను.. ఏం చెయ్యలేక, ఏం చేయాలో తోచక, ఒక్క క్షణం బలహీనమై స్యూసైడ్ చేసుకోవాలనుకున్నాను. సరిగ్గా అప్పుడే మీరొచ్చారు.." పూర్తి చేసింది స్నిగ్ధ.

లాలనగా ఆమె తలనిమిరి దగ్గరకి తీసుకుంది కల్పన. అప్రయత్నంగా ఆవిడ ఒడిలోకి పసిపిల్లలా చేరి, ముడుచుకుని పడుకుంది స్నిగ్ధ. కొద్దిరోజులుగా దరిచేరనీయని నిద్ర క్షణాల్లో ఆమెని ఆదరించింది. అలాగే తెల్లవారింది. హఠాత్తుగా మెలుకువ వచ్చి చూసేసరికి ఐదయ్యింది. కంగారుగా లేచి కల్పనగారివైపు చూసింది, చిరునవ్వు నవ్వింది కల్పన. "సారీ.." అంటూ ఆవిడని అంతసేపు అలా కూర్చోబెట్టేసినందుకు గిల్టీగా ఫీలవుతూ సంజాయిషీ ఇవ్వబోతున్న ఆమెని వారిస్తూ, "త్వరగా ఫ్రెష్ అయ్యిరా మా ఇంటికిరా స్నిగ్ధా.. కాఫీ రెడీ చేస్తాను..", క్లుప్తంగా చెప్పి సమాధానంకోసం చూడకుండానే వెళ్ళిపోయింది కల్పన.

చేసేదేమీలేక, లేచి టవల్ అందుకుని ఫ్రెష్ అవడానికి కదిలింది స్నిగ్ధ. కల్పన మీద వున్న గౌరవమో, లేక మరేమీ ఆలోచించలేని స్థితికి చేరుకున్న మనసుతో అలా రూమ్ లో వుండడం అనవసరం అనిపించిందో, లేక మరేమో గానీ కొద్ది నిమిషాల్లోనే ఆవిడ ఇంటికి వెళ్ళడానికి సిద్ధమై కదిలింది.

ఇల్లంటే ఎక్కడో దూరంగా లేదు. ఆ తొమ్మిదంతస్థుల హాస్టల్ బిల్డింగ్ లో మొదటి ఫ్లోర్లో ముందుభాగం ఆఫీస్ కి కేటాయించి వెనుకవైపు తనకంటూ ఓ అందమైన ఇంటిని ఏర్పాటు చేసుకుంది కల్పన.

స్నిగ్ధ వెళ్ళేసరికీ మెయిన్ డోర్ తీసేవుంది, 'బహుశా తనరాక కోసమేనేమో. ఆవిడ హాల్లో ఐతే లేరు.', అనుకుంది స్నిగ్ధ. పిలిచే ప్రయత్నం చేయలేదామె. నిశ్శబ్దంగా హాల్లోనే ఆగిపోయి తాను ఇదివరకు చూసినదే అయినా ఆ ఫ్లాట్ ని మరోసారి పరికిస్తూ నిలబడింది.

విశాలమైన ఆ ఫోర్ బెడ్ రూమ్ ఫ్లాట్ లో ఒక బాల్కనీ నిండా అందమైన రంగురంగుల పూల మొక్కలు చిన్ని చిన్ని డిజైనర్ ఫ్లవర్ పాట్స్ లో అమరిఒకవైపు, గ్రిల్స్ వెంబడి పరుచుకున్న చిక్కటి క్రీపర్స్ మరోవైపూ అందంగా కొలువుతీరి లోపలికి అడుగుపెడుతూనే ఎదురుగావున్న పెద్ద పెద్ద ఫ్రెంచ్ డోర్స్ అద్దాల్లోంచి కనిపిస్తూ వచ్చినవారిని పలుకరిస్తుంటాయి.

మరో వైపు రిలాక్స్ అవడానికి మాత్రమే కేటాయించిన మరో బాల్కనీ లో రెండు కేన్ ఛైర్స్.. ఎదురుగా చిన్న టీపాయ్ , నీట్ గా మెరిసే అద్దాల వెనుకనుంచి ఆహ్వానిస్తున్నట్టుంటాయి.

ఎక్కడా కూడా బట్టలవైర్లు, చెప్పులూ, చెత్తా చెదారంలాంటివి బయటికి కనిపించకుండా నీట్ గా వుండే ఆవిడ ఇంటిని చూస్తే ప్లెజెంట్ గా అనిపిస్తుంది.

మొత్తం బ్లాక్ అండ్ వైట్ కాంబినేషన్ లో, కళాత్మకంగా , పాత వంశీ మూవీ సెట్టింగ్స్ ని జ్ఞప్తికితెచ్చే ఇంటి అలంకరణ ఆవిడకున్న మంచి టేస్ట్ ని రిప్రెజెంట్ చేస్తుంటుంది.

నాలుగు బెడ్రూమ్స్ లో ఒక రూమ్ పూర్తిగా తన లైబ్రరీకి కేటాయించేసింది కల్పన. అధునాతనమైన బుక్ షెల్ఫ్స్.., వాటిని ఎప్పుడూ నీట్ గా మెయింటెయిన్ చేసే ఏర్పాట్లూ, రీడింగ్ టేబుల్, ఓ కంప్యూటర్, రైటింగ్ డెస్క్ , వీటితో పాటూ కిండిల్ లాంటి లేటెస్ట్ బుక్ రీడింగ్ గ్యాడ్జెట్స్ కూడా ఆవిడ బుక్ గ్యాలరీలో భాగాలే.

మరోవైపు చక్కటి మోడర్న్ ఎక్విప్మెంట్ తో చిన్న కిచెన్, అందమైన అంలకరణతో సింపుల్ గా, నీట్ గా కనిపించే బెడ్రూమ్స్, ఇల్లూ.. నిశ్శబ్దంగా అన్నీ పరికిస్తూ చూస్తున్న స్నిగ్ధ కల్పన వచ్చిన అలికిడికి తలతిప్పింది. చేతిలో చిన్న కాఫీ ట్రేతో వచ్చి, "రా స్నిగ్ధా ", అంటూ హాల్లో నుండి తన రీడింగ్ రూమ్ లోపలికి దారితీసారావిడ. మౌనంగా ఆవిడని అనుసరించిందామె.

సన్నటి ఇన్స్ట్రుమెంటల్ మ్యూజిక్ లీలగా ప్లే అవుతోందా రూమ్ లో. నిశ్శబ్దంగానే కాఫీ తాగడం పూర్తిచేసారు. స్నిగ్ధ కాఫీ తాగడం పూర్తయ్యేవరకూ ఆగి, కప్పు పక్కనుంచగానే లేచి రీడింగ్ టేబుల్ మీదున్న కొన్ని ఫైల్స్ అందుకుని ఆమె ముందుంచింది కల్పన, "ఒక్కసారి ఇవేంటో చూడు .." అంటూ.

అభావంగా తన ముందుంచిన బండిల్ లో పైన వున్న ఫైల్ ఓపెన్ చేసి తిరగేసింది. ఆమె ఒళ్ళు జలదరించి, ఒక్కసారిగా చల్లబడిపోయింది.

అతి దారుణమైన ఫొటోలవి.., ..కాలిపోయిన ముఖాలు, చీలిపోయిన శరీరభాగాలు, భయంకరమైన, హృదయవిదారకమైన కథనాలతో వున్నాయా ఫైల్స్, రకరకాల దాడుల్లో గాయపడిన స్త్రీల వ్యథలవి.., కొన్ని పేజీలు కష్టంమీద తిరగేసి, ఇక తనవల్ల కాక గబుక్కున ఫైల్ క్లోజ్ చేసి అరచేతుల్లో ముఖం దాచుకుంది. అరచేతుల్లో వాలిన నీటి ముద్రలు, ఆమె కన్నీళ్ళు--- మేమున్నామంటూ ఆమె ముఖాన్ని మరోసారి వెచ్చగా తడిమాయి.

కొద్దిసేపటికి తేరుకుని చివ్వున తలెత్తింది, "ఏమిటవన్నీ.. ఎ..ఎందుకు మేడమ్.. వై..?" కోపం, బాధ గొంతులో పోటీపడుతుండగా రోషంగా ప్రశ్నించింది కల్పనవైపు చూసి.

"వెరీ సారీ స్నిగ్ధా.., నిన్ను మరింత బాధ పెట్టాలనో, లేక నీ సఫరింగ్ ని తక్కువ చేసి చూపాలనో నేను ఇవన్నీ నీ ముందుంచలేదు. ప్రతి కష్టంలోనూ, బాధలోనూ మనకంటే ఎక్కువ బాధల్లో వున్నవారిని తలుచుకుని ధైర్యం తెచ్చుకోవాలని పెద్దలు చెప్తారు చూడు, అదే నీకు చూపాలనుకున్నాను. అంతే.. ! ప్లీజ్.., తప్పుగా అనుకోకు..,

నీకు కలిగిన కష్టం సామాన్యమైనది కాదు స్నిగ్ధా.., ఐనా, నువ్వు పోరాడి, గెలిచావు. అతి తక్కువమందిలో మాత్రమే అంత పెద్ద కష్టాన్ని ఎదుర్కొనే సాహసం వుంటుంది. నీ స్థానంలో నేనుండివుంటే ఏనాడో గివప్ చేసేసేదాన్ని.

నీకు నీ కుటుంబం ఇచ్చిన ఆసరా కూడా సామాన్యమైనదేమీ కాదు. అసలు ఎంతోమంది అదిలేనందుకే రోడ్డున పడ్డవాళ్ళూ, ఒంటరితనం, కష్టాలూ తట్టుకోలేక మతిస్థిమితం పోగొట్టుకున్నవారు వున్నారు. ఎందరో ఆదరించే తోడు లేక అష్టకష్టాలు పడుతున్నారు..

చూడు స్నిగ్ధా..! నీ బాధ, నీ వాళ్ళ తపనా రెండూ జెన్యూన్ యాస్పెక్ట్సే.. **కాలంతో పాటూ కొన్ని విషయాలు దాటి ప్రయాణించడం మనిషి ధర్మం. గతాన్ని కాలికి బండరాయిలా కట్టుకునేవుంటే ఈ జీవితసంద్రాన్ని ఎదురీదలేవు.**

ఎన్నటికీ గతంలో నిలిచిపోవాలి అనుకోవడం తప్పే కాదు, నేరం కూడా. నీకు వచ్చిన కష్టం నీకు కాక వేరొకరికి వస్తే ఏం సలహా చెప్తావు..?

ఆ దుర్మార్గులు సైతం చట్టం తమకు విధించిన శిక్షని అనుభవించేసి, మళ్ళీ తమ తమ జీవితాలవైపు వెళ్ళిపోయారు. నువ్వెన్నాళ్ళీ చీకటి చాటున దాక్కుంటావు చెప్పూ..?

ఈరోజు మీ వాళ్ళు సూచించిన వ్యక్తినే ఎంచుకోమని నేను చెప్పట్లేదు, **అదేవిధంగా పెళ్ళి చేసుకుంటేనే జీవితాన్ని బాగు చేసుకున్నట్టు అనీ, లేక పెళ్ళే జీవిత పరమావధి అని కూడా బోధించట్లేదు..**

జరిగినదాన్ని ఓ యాక్సిడెంట్ లా తలచి, మూవ్ ఆన్ మై కిడ్.., మూవ్ ఆన్.,. ***Invite your Life with open arms***..., అందరిలాగా **నీ జీవితాన్నిచేతులు చాపి ఆహ్వానించు**. అది పెళ్ళేకానీ, ప్రేమే కానీ, నీ మనసుచెప్పేది ఏదైనా కానీ, అసలు ముందంటూ నీ మనసుని తెరిచివుంచు. అప్పుడే నీకేం కావాలో, నువ్వేం చేయాలో నీకే తెలుస్తుంది. నువ్వు కష్టపడకుండా, నీ వారు బాధపడకుండా ఎలా జీవితాన్ని మలుచుకోవాలో అర్థమవుతుంది.

Just leave your past where it is and live your life, with life. Don't just merely exist, start living every moment..

నీకివే మాటలు ఎంతోమంది, ఎన్నోసార్లు చెప్పేవుండచ్చు., మరొక్కసారి స్నిగ్ధా.. మరొక్కసారి ప్రయత్నించు, **ఎవరికోసమో కాదు నీకోసం..** ఏ నేరమూ చేయని నీ జీవితం కోసం.

తప్పు చేసినవారే తలెగరేసి తిరుగుతున్న ఈ లోకంలో ఏతప్పూ చేయని నువ్వెందుకు శిక్ష అనుభవించాలి? అందరిలాంటి జీవితం నీకెందుకు దూరమవ్వాలి, నీవెందుకు కలలు కనకూడదు? నువ్వెందుకు ఆశలు చంపుకుని శిలలా బతకాలి., ఆ బాధల శిలువెందుకు మోయాలి?? వీల్లేదు. అలా జరగకూడదు.

నీ ధైర్యం ఎందరో గాయపడ్డ వారికి బోధన కానివ్వు, ఓదార్పు కానివ్వు. నీ జీవితం దెబ్బతిని, లేచి నిలబడాలనుకునేవారికి ప్రేరణ కానివ్వు.

అంతేకానీ, అంత నిర్లిప్తతతో యాంత్రికంగా ఒక్కో మెట్టే నువ్వెక్కినా జీవంలేని ఆ ప్రయాణంలో చివరివరకూ సాగలేవు. సాగినా అది సార్థకంకాదు.

ప్రయత్నించు స్నిగ్ధా.., ఇకనుంచి నీ సంతోషంకోసం, నీకోసం, ప్రయత్నించు. నీకు తోడుగా మేమంతా వున్నాం..

Leave your Past, Live your Present and Love your Future.. ",

చెప్పడం పూర్తిచేసి, స్నిగ్ధ కళ్ళలోకి నిశితంగా చూసింది కల్పన. మౌనంగా కళ్ళు దించుకుందామె. ఖాళీ కప్పులు తీసుకుని, "మరో కప్పు కాఫీ తీసుకునివస్తానూ..", అంటూ అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయింది కల్పన, కాసేపు స్నిగ్ధని తన ఆలోచనలతో ఒంటరిగా వదిలేస్తూ...

నిశ్శబ్దంగానే ఆవిడ తీసుకొచ్చిన కాఫీ తాగాననిపించి వెళ్తానంటూ తన రూమ్ కి వెళ్ళడానికి లేచి కదిలింది స్నిగ్ధ. గుమ్మం వరకూ తనని సాగనంపడానికి వచ్చిన కల్పనవైపు చూసి, చాలాసేపటి తర్వాత మౌనాన్ని ఛేదిస్తూ నెమ్మదిగా చెప్పింది, తడబడే గొంతుతో ఒక్కో పదాన్ని అతికష్టం మీద పేర్చుకుంటూ, "ప్రయత్నిస్తాను మేడమ్.. ", ఆగింది.., "...నాకూ అందర్లాంటి జీవితం కావాలి.. ఇకనుంచీ నేనూ జీవమున్న జీవితాన్ని జీవించడం ప్రారంభిస్తాను.., నా కోసం నేను జీవించడానికి ప్రయత్నిస్తాను. దానివైపు సాగే దారిలో ఎదురయ్యే ప్రతి అవకాశాన్నీ భయపడకుండా గమనిస్తాను. అందుకు మొదటి అడుగుగా ఓపెన్ మైండ్ తో అతన్ని కలుస్తాను..!". కల్పన ముఖం విప్పారింది. తనలో కలిగిన ఆనందం మొత్తం గొంతులో తొణుకుతుండగా, "ఆల్ ద బెస్ట్ స్నిగ్ధా..", అంటూ ఆప్యాయంగా స్నిగ్ధ చెంపను చిన్నగా తట్టి చెప్పింది.

చిన్న కాఫీ జాయింట్ అది. ప్లెజెంట్ గా, నీట్ గా వుంది. కాఫీ గుబాళింపుతో నిండిన ఆ వాతావరణం చాలా హాయిగొలుపుతోంది.

"మా వాళ్ళు మీకేం చెప్పారో తెలీదుగానీ.. పూర్తి డీటెయిల్స్ అయితే ఖచ్చితంగా చెప్పివుండరని తెలుసు.. కామన్ కదా.. అందుకే పర్సనల్ గా కలవాలని వచ్చాను..", చిరునవ్వుతో చెప్పాడతను.

మొహమాటంగా నవ్వి వీలైనంత మామూలుగా వుండడానికి ప్రయత్నిస్తూ, "కూర్చోండి మిస్టర్ శరత్.. ప్లీజ్.." చెప్పింది స్నిగ్ధ. తలూపి ముందున్న ఛైర్ లో కూర్చున్నాడు.

చెదరని చిరునవ్వు, చామనఛాయ, సన్నగా, పొడుగ్గా వున్నాడు. చేతిలో మడిచివున్న చిన్న స్టిక్.., ఆర్టిఫీషియల్ లెగ్ వుండడంతో కాస్త తేడాగా వున్న నడకైనా, బాగా గమనిస్తే తప్ప అతనికి ఒక కాలు లేదనే విషయం తెలియట్లేదు.

"నా గురించి మీకు ఎంతవరకు తెలుసు..?" ప్రశ్నించాడతను.

"మ్..., అంటే మీరు.. బిజినెస్ చేస్తారనీ.., అదే.. గార్మెంట్స్ షాప్స్ అవీ వున్నాయనీ.., ఆక్సిడెంట్ లో మీకు.. ప్రమాదం జరిగిందనీ, .. రెండేళ్ళు..", ఆగిపోయింది.

"హా.. చెప్పండి, రెండేళ్లూ..?" రెట్టించాడతను.

"అదే.. ఐ మీన్.. అదే రెండేళ్ళు శిక్ష పడింది ఆ యాక్సిడెంట్ చేసినందుకు అనీ.. చెప్పారు.." అంది సందిగ్ధంగా.

"ఎస్.. రెండేళ్ళు.., ప్లస్.. ఒక కాలు..", ఆగి ఆమె వైపు చూసాడతను, ఆమె ముఖంలో జాలి మాటల్లోకి మారేలోపు వచ్చిందని మాట బుల్లెట్ లాగా, "చాలా.. చాలా... అతితక్కువ శిక్ష .. నేను చేసినదానికి.." చెప్పాడతను. ఆశ్చర్యంగా చూసిందతనివైపు.

"అవును.. మీరు విన్నది కరెక్టే స్నిగ్ధా.., నేను చేసింది చిన్న తప్పుకాదు. నాతో జీవితం గడపబోయే అమ్మాయికి , కనీసం గడపాలి అనుకోవడానికి ముందే నేనేంటో తెలియాలి. నా తప్పులని దాచేస్తూ మా వాళ్ళు చెప్పే సగం-సగం నిజాలు కాదు.., నాకు నేనుగా చెప్పుకునే పూర్తినిజం విన్నతరువాత నన్ను స్వీకరించగలిగితే మనం ముందుకు వెళ్తాం. లేకుంటే స్నేహితులుగా మిగిలిపోదాం.. సరేనా..?" మృదువుగానే ఐనా సూటిగా అడిగాడు.

"తప్పకుండా..", అతని ఆలోచనలో స్పష్టతకి మనసులోనే ఐనా మెచ్చుకోకుండా వుండలేకపోయింది.

"..ఒక పార్టీ వెళ్ళి వస్తూ, బాగా తాగిన మత్తులో కారు నడిపాను.. ఎంత తాగినా కంట్రోల్ తప్పనన్న అహం.., డ్రైవింగ్ లో పెర్ఫెక్ట్ అనే పొగరూ, ఒంట్లో వున్న వయసు వేడీ.., ఆ రాత్రి ఓ పసిపిల్లవాడితోపాటూ షాప్ కి వెళ్తున్న ఓ వ్యక్తి బైక్ ని దారుణంగా గుద్దేశాను.., నా కారూ బోల్తా పడి పల్టీకొట్టింది..,

కళ్ళు తెరిచేసరికీ.., మొత్తం జీవితమే తల్లకిందులైపోయింది.. అది సామాన్యమైన ఆక్సిడెంట్ కాదూ.., ఆ ఇద్దరు అమాయకులనీ నా నిర్లక్ష్యం నిలువునా మింగేసిందని స్పృహవచ్చాకే తెలిసింది.."

కామ్ గా వింటున్నదల్లా తుళ్ళిపడిచూసింది, "గాడ్.., అంటే..!? ప్రాణాలు తీసినంత పెద్ద యాక్సిడెంటా అది..?" అనేసింది అప్రయత్నంగా పైకే. రెండు సంవత్సరాల జైలు శిక్ష అంటే బహుశా అవతలి వ్యక్తికి కూడా శరత్ కి జరిగినట్టే ఫిజికల్ గా మేజర్ డ్యామేజ్ జరిగుంటుంది అన్న తన గెస్ ని దాటేస్తూ అతను చెప్పిన అంత పెద్ద రియాలిటీ ఆమె ఊహకి కూడా అందనిది.

ఆమె రియాక్షన్ తో సంబంధం లేనట్టే ఎటోచూస్తూ చెప్పుకుపోతున్నాడతను ఓ కన్ఫెషన్ లాగా, "...వారిద్దరూ ప్రాణాలు కోల్పోయారా దారుణంలో.. నా కారణంగా.., .. నా మూలంగా ఓ కుటుంబం.. సర్వనాశనం అయిపోయింది.., భర్తనీ, బిడ్డనీ శాశ్వతంగా కోల్పోయిందో స్త్రీ.., ఆ కుటుంబంలో ఇద్దరి నిండుప్రాణాల్ని నిలువునా మింగేసిందా యాక్సిడెంట్.., ఇంకా పొత్తిళ్ళలో వున్న పసివాడైన చిన్న కొడుకుతో కోర్ట్ కి వచ్చినరోజు ఆమె నన్ను చూసిన చూపు జన్మజన్మలకీ మర్చిపోలేను.

ఆ దుర్ఘటనలో నాకాలు పోవడం అనేది మా వాళ్ళకి పెద్ద ఆయుధమే అయి పనిచేసింది. నేను హాస్పిటల్ లో వుండగానే నా కేస్ చాలా బలంగా బిల్డ్ చేశారు. నాకు దేవుడే ఆల్రెడీ శిక్ష వేశాడనీ, ఇంకా ఎక్కువ శిక్షవేయొద్దంటూ పిటిషన్ల మీద పిటిషన్లు వేసి, అప్పీళ్ళు వగైరాలతో ఏదో ఒకలా మొత్తానికి నాశిక్ష తగ్గించేశారు. మొత్తం విచారణలో నాకు ఎక్కడా మాట్లాడే అవకాశం లేకుండా జాగ్రత్తపడ్డారు. ముందు నాకదంతా అర్థంకాలేదు. నావల్ల జరిగిన దారుణాన్నీ తలుచుకుని కొంతా, కాలు పోయిందన్న దుఃఖంలో కొంతా, నాలో నేనే కుంగిపోయి చుట్టూ ఏమీ గమనించలేదు.

కానీ, శిక్షపడ్డాకా, జైల్లో వున్నరోజుల్లో మొత్తం అర్థమైంది. ఆవిడ చూసిన ద్వేషపుచూపు పదేపదే గుర్తుకురాగా గుండెకోసినట్టైంది. తెగించి ఆవిడకో క్షమాపణ ఉత్తరం రాసి పంపాను. జవాబుగానీ, క్షమాపణగానీ రాదని తెలుసు. నేను చేసినది సామాన్యమైన అన్యాయమేమీకాదుగా, అంత తేలిగ్గా ఎవ్వరూ క్షమించలేరు.., క్షమించకూడదు కూడా.., రెండు.. రెండు.. నిండు ప్రాణాలవి..", గొంతు దుఃఖంతో పూడుకుపోగా ఆగాడతను. కళ్ళల్లో నీటితెర. కర్చీఫ్ తీసి కళ్ళు అద్దుకున్నాడు. స్తబ్దంగా చూస్తూ అతను చెప్పేది వింటోంది స్నిగ్ధ.

"...జీవితాంతం వారి క్షమాపణ కోసం ప్రయత్నిస్తూనే వుంటాను దొరుకుతుందనే ఆశతో..., ఐనా స్త్రీని **క్షమయా ధరిత్రీ..** అంటారు కదా..! అందుకే.., జరగదని తెలిసినా ఏనాటికైనా ఈ నీచుడిని ఆవిడా, ఆకుటుంబం క్షమిస్తారనే నా ఆకాంక్ష. వారికోసం ఏదైనా చేయాలి అనుకున్నాను.. ఫైనాన్షియల్ గా కానీ, లేక పిల్లవాడి చదువు, ఇల్లు., ఏదైనా.. అని ట్రైచేశాను. వారు తిరస్కరించారని తెలిసింది.

శిక్షముగించుకుని తిరిగివచ్చాకా, ఇంక చేసేదిలేక బిజినెస్ మీదకి నా దృష్టి మరల్చాను. బిజినెస్ ఎక్సపాన్షన్, తర్వాత ఓ ఇబ్బందుల్లో వున్న అనాథాశ్రమాన్ని టేకప్ చేసాను. ఆతర్వాత ఆర్టిఫీషియల్ లెగ్.., అలా వాటన్నింటితో నెమ్మదిగా జరిగిన విషయం మరుగున పడింది. ఇంట్లోవాళ్ళు పెళ్ళి అన్నారు. వినగానే ఒక్కసారి ఖంగారుపడ్డాను, 'నాలాంటి దుర్మార్గుడికి పెళ్ళా..!!', అనుకున్నాను. తర్వాత బాగా ఆలోచించి ఓ నిర్ణయానికి వచ్చాను. నావల్ల ఎవరికైనా వుపయోగపడేవిధంగా అయితే చేసుకుంటానని చెప్పాను.

పేదింటి అమ్మాయిలు, నావంటి లోపాలువున్నవారు.., ఏవేవో.., ఎన్నో సంబంధాలు వచ్చాయి. కానీ నాకెందుకో ఎక్కడో అసంతృప్తి. నేను అనుకున్నది నెరవేరట్లేదని అనిపించింది. అప్పుడే నాకు ఎందుకో ఓ ఆలోచన వచ్చింది. ఓ గాయపడ్డ స్త్రీని స్వీకరించాలనే కోరిక కలిగింది. **వేరే, ఇతర లోపాలకి కాస్తంతయినా జాలిచూపే మన సమాజం, దగాపడి, తమ తప్పులేకుండా అన్యాయమైన ఆడవారి విషయంలో మాత్రం తేడాగా బిహేవ్ చేస్తుంది. అక్కడ మాత్రం గాయపడ్డవారే మళ్ళీ, మళ్ళీ శిక్షింపబడతారు..** అందుకే అలాంటి స్త్రీనే చేసుకుంటానని పట్టుబట్టి వెతికాను, మీ సంబంధం గురించి తెలియగానే చేసుకుంటానని చెప్పేశాను, ఐ మీన్ మీకు అభ్యంతరం లేకపోతేనే అనుకోండి..

అందుకే ఇన్నిరోజులుగా ఎవర్నీ కలవని నేను, నా గురించి నేనే మీకు డైరెక్ట్ గా చెప్పాలని మిమ్మల్ని విడిగా కలుస్తానన్నాను..

మీ వాళ్ళకి నేను ఓ.కే. అని నాకు తెలిపారు. నా గురించి మొత్తం విన్నారుగా. మరి మీ నిర్ణయం ఆలోచించి చెప్పండి..., ఏదైనా స్వీకరించడానికి సిద్ధంగా వున్నాను.." పూర్తిచేసాడతను.

అతని కళ్ళల్లో తన నిర్ణయం కోసం కనిపిస్తున్న ఆత్రం గమనిస్తే కాస్త వింతగా అనిపించింది స్నిగ్ధకి. తన పెళ్ళికోసం తనవాళ్ళు పడిన తపన గుర్తొచ్చింది.., 'ఎన్ని తిరస్కారాలు.., ఎన్నెన్ని అవమానాలు.., ఆ ప్రయత్నాలలో వారు పడిన ఇక్కట్లూ..', అన్నీ లీలగా కళ్ళముందు మెదిలాయి.

'ఎక్కడో ఒకటో, రెండో సంబంధాలు వచ్చినా అవి కేవలం తన సంపాదన కోసం వచ్చిన ఓపెన్ అండ్ క్లియర్ డీల్సే తప్ప, తనుగా కావాలని వచ్చిన మొదటి వ్యక్తి ఇతనే కదూ.., అది కూడా తన బాధతో సహా..', చిన్నగా నిట్టూర్చింది.

"మీ పరిస్థితులు అన్నీ చాలా నిజాయితీగా చెప్పారు.., మీ ఫ్రాంక్నెస్ కి ఐ రియల్లీ అడ్మైర్ యూ.., మీరు తీసుకున్న నిర్ణయమూ బాగుంది.. చాలా ఉత్తమమైనది.., కానీ..", తటపటాయిస్తూ ఆగింది.

అతని భృకుటి ముడిపడింది., "అంటే.., అంటే ఇష్టంలేదుకదూ మీకూ..", అంటూ ఇంకేదో చెప్పబోయిన అతన్ని వారిస్తూ, "ప్లీజ్.. నేను చెప్పేది కూడా పూర్తిగా వినండి.. మీ డెసిషన్ బాగుంది.. కానీ ఛూజ్ చేసుకున్న పర్సన్ రాంగ్.. అంతే..", చెప్పింది స్పష్టంగా.

అతన్నే సూటిగా చూస్తూ కంటిన్యూ చేసింది, "మీకు క్షమాపణ దొరకలేదూ అన్నారు కదూ.. ?", ఆమె ఆ ప్రశ్న ఎందుకు అడుగుతోందో అర్ధంకాక అయోమయంగా చూసి తలూపాడు.

"బహుశా.. ఎప్పటికీ దొరకదేమో.." చెప్పింది స్థిరంగా., " నాకు అన్యాయంచేసిన వారిలో ఎవరైనా నన్ను క్షమాపణకోరితే.., గాడ్.. అసలు ఆ ఊహే.. భరించలేకుండావుంది.., నేను.. నేను.. జన్మజన్మలకీ క్షమించలేను..,

ఈ ప్రపంచంలో ఎక్కడైనా.., దేనికైనా క్షమాపణ వుంటుందేమోగానీ, ప్రాణానికీ, శీలానికీ, జీవితానికీ క్షమాపణలుండవు.. చట్టం, ప్రభుత్వం, వ్యవస్థా క్షమించవచ్చేమో కానీ.., మామూలు మనుషుల్లో అంత శక్తివుండదు. అది ఆశించడం కూడా అనవసరం.. అన్యాయం కూడా.. వ్యక్తిగతానికి-వ్యవస్థాగతానికీ వుండే తేడా అదే..

మీ వెర్షన్ వినకపోతే మీరు ఇది నాకు అందిస్తున్న తోడుగా భావించి, అనాలోచితంగా ఒప్పుకునేదాన్నేమో.., మీ వెర్షన్ చెప్పి మీరు, నాకు-మీకు కూడా చాలా మేలు చేశారు., తర్వాత లైఫ్ లాంగ్ మనం బాధపడకుండా కాపాడారు శరత్..

మీ స్థానంలో మీరు కరెక్టే.., కనీసం మీరా నేరం వేరొకరికి హాని చేయాలనే దురుద్దేశంతోనో, మీ స్వార్థంతోనో, అహంతోనో లేక సుఖం కోసమో చేయలేదు... మీ పశ్చాత్తాపం, మీ నిర్ణయం.. రెండింటిలో చాలా గొప్పనిజాయితీ వుంది.. వాటిని నేను మనస్ఫూర్తిగా గౌరవిస్తున్నాను.

కానీ, అలాగని మీ నిర్లక్ష్యానికి జరిగిన డామేజ్ కీ వెలకట్టలేనూలేము,. ఆ అన్యాయాన్నీ, నష్టాన్నీ.. ఏ శిక్షతోనూ, ఏ కాంపెన్సేషన్ తోనూ పూడ్చనూలేము..

ఆలోచించి చూస్తే నాలో కూడా అంత క్షమ లేదు. **స్త్రీని క్షమయా ధరిత్రీ అంటారు నిజమే.., కానీ ఆ క్షమకీ, సహనానికీ కూడా ఓ హద్దుంది.. భరించలేని బరువుకి భూమికూడా బ్రద్దలౌతుంది. సహించలేని కష్టానికి ఏ స్త్రీ అయినా అంతే..** ఫర్ దట్ మ్యాటర్.. స్త్రీయే కాదు.. ఏవ్యక్తయినా ఇదే నిజం.. బహుశా ఆ సేయింగ్ కి ఇది నేనిచ్చే, లేదా నాలాంటి వారిచ్చే కొత్త డెఫినిషన్ ఇదేనేమో తెలియదు గానీ.. ఇదే ప్రస్తుతం, ఈనాటి నిజం.. ప్రెజంట్ డే ట్రూత్..

మరో మాట శరత్..!! మనం కలిసి సాగలేము.., మీరు వేరేలా భావించవద్దు.., అర్థం చేసుకుంటారనుకుంటాను. అయినా ఇది మీకు సంబంధించిన నిర్ణయంకాదు. నాకు సంబంధించినది. ఒక నేరాన్ని క్షమించలేని నేను, మరో నేరపు పశ్చాత్తాపానికి బంధువుని కాలేను. ఆ పశ్చాత్తాపం ఎంత నిజాయితీతో కూడినదైనాసరే..!

కాకపోతే, మీ ఆలోచనతో నాకో కొత్త మార్గం చూపారు. ఎంతసేపూ 'జరిగిన సంఘటన-నష్టం-శిక్ష-క్షమ-బాధ-వేదన..' ఇవే తలుచుకుంటూ, ... వీటితోనే, వాటి చుట్టే జీవితాంతం గడిపెయ్యకుండా, మరొకరికి ఉపయోగపడాలనే మీ ఆలోచన.. చాలా గొప్పది, లోతైనది, అందరికీ మార్గదర్శకం..,

ఒక గొప్ప స్త్రీ చీకటిలో మగ్గుతున్న నాకూ, నామనసుకి వెలుగునిస్తే, మీరు-మీదారిలో సాగుతూనే, నాకూ ఓ మార్గం తోచేలా చేశారు. అయామ్ రియల్లీ ఇన్ డెటెట్ టూ యూ...

...ఇక గతాన్ని తరుస్తూ కూర్చోను, దగాపడి ధైర్యంతెచ్చుకోలేని వారికి తోడౌతాను. నాజీవితాన్ని హ్యాపీగా మలుచుకోవడం ఒక్కటే కాదు, నావల్ల అయినంతవరకూ వేరేవారికీ వుపయోగపడడానికి ప్రయత్నిస్తాను. నాకు దారిచూపిన మీ సాయాన్ని మాత్రం ఎప్పటికీ మర్చిపోను, మరువలేను. వుంటాను.. థ్యాంక్స్ ఎ లాట్.." అంటూ చెప్పడంపూర్తిచేసి లేచింది స్నిగ్ధ తృప్తినిండిన మనసుతో, తెరిపినపడ్డ ఆలోచనలతో.

"అంటే.., అంటే మీరు జీవితాంతం పెళ్ళే చేసుకోకుండా ఓ.. ఓ సేవికలా గడిపేస్తారా..", షాకింగ్ గా, ఒకింత జాలిగా చూస్తూ అడిగాడు.

"ఛ..ఛ.. లేదు.., పరిస్థితులవల్ల మీతో కలిసి సాగలేనన్నానుగానీ పెళ్ళే వద్దు అని అనట్లేదిప్పుడు, ఇకమీదట అననుకూడా. తప్పకుండా చేసుకుంటాను. అయితే ఇప్పుడే కాదు.., నా మనసుకి నచ్చిన, మీలాగే నన్ను నేనుగా కావాలనుకున్న వ్యక్తి తారసపడ్డరోజు, ష్యూర్ గా.., మరిక వెళ్తానూ.., బై మిష్టర్ శరత్..", చిరునవ్వుతో చెప్పింది.

ఆమె మాటల్నీ, నిర్ణయాన్నీ అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్న అతను ఇంకా ఆమె వైపు షాకింగ్ గా చూస్తూనే యాంత్రికంగా లేచి నిలబడ్డాడు. ఆమె రూపం కనుమరుగయ్యేవరకూ అలాగే చూస్తుండిపోయాడు.

"స్నిగ్ధా.., ఎక్కడున్నావ్..? హౌ వాజ్ యువర్ మీటింగ్..? ఏ సమస్యా లేదుగా..?", సెల్ లో కంగారుగా వినిపించిన కల్పన గొంతువిని చెప్పింది స్నిగ్ధ,"...ఇక నాకే సమస్యలూ, భయాలూ, బాధలూ.. ఏమీ లేవు.., వుండవు కూడా మేడమ్. నావారికీ, నాకూ, ఇంకా ఎందరికో మేలుచేయగలననే నమ్మకంతప్ప...", చిరునవ్వు నవ్విందామె. ఆ గొంతులో తొణికిసలాడిన పరిపూర్ణమైన మార్పుని గుర్తించి తృప్తిగా ఫోన్ డిస్కనెక్ట్ చేసింది కల్పన.

గమ్యం దొరికిన స్థైర్యంతో, పెదవులపై మెరుస్తున్న చిరునవ్వుతో అక్కడ్నుంచి కదిలింది స్నిగ్ధ...

Click here to share your comments on this story